

Predgovor Založbe Lorber

Kot prvo glavno delo Jakoba Lorberja "Božje gospodarstvo" je iz leta 1852 na podpisu naslovne strani prve izdaje kot urednik naveden Dr. C. F. Zimpel (1800 – 1878), ki je kasneje postal svetovno znan po svojem spagyričnem homeopatskem načinu zdravljenja.

Nehote se vprašamo: kako je prišlo do te presenetljive povezave Lorberja in Zimpela, dveh velikih umov, ki sta si v svojih življenjih in usodah tako zelo nasprotna? Posrednika sta bila na eni strani Lorberjev zvesti prijatelj Anselm Hüttenbrenner, ki mu je Lorber narekoval številna sporočila, ki jih je prejemal prek notranjega glasu in, ki je tudi neutrudno prepisoval vse, kar je Lorber prejel od Gospoda od svojega imenovanja za "Božjega pisnega služabnika" leta 1840 in na drugi strani pesnik in zdravnik Dr. Justinus Kerner iz Weinsberga, s katerim si je Hüttenbrenner dopisoval. Leta 1850 je Kerner pri Landherru v Fleilbronnu dal natisniti dolgo izgubljene spise prvobitnega krščanstva, ki jih je na novo razkril Lorber: "Jezusovo dopisovanje z Abgarom Ukkama" in "Pavlovo pismo Laodiceji". Zimpel je prek Kernerja izvedel za Jakoba Lorberja in odpotoval v Gradec, da bi ga osebno spoznal.

Zimpel je kasneje o tem med drugim pisal v epilogu k prvi izdaji knjige "Božje gospodarjenje": "Sodba gospoda, ki ga javnost zelo spoštuje in je imel zadnjih dvanajst let priložnost skoraj vsak dan opazovati revnega preroka. Po doktorju Justinu Kernerju je bila to njegova podpora zanj. Odločil sem se za objavo dela, v katerem me je utrdilo osebno poznanstvo z avtorjem in njegovo večmesečno opazovanje. O njem lahko povem tole: 1. Je goreč izpovedovalec Jezusa Kristusa in zato ne more biti lažni prerok, še posebej pa ne v skladu s prvim Janezovim pismom, IV/2. 2. Ta neškodljivi, tihi in pobožni človek brez znanstvene izobrazbe ima plemenito srce in vedno deli z vsemi, ki imajo manj od njega, svoj majhen dar, ki je v vsakem primeru sestavljen le iz miloščine, ki jo prejema od svojih prijateljev. Posvetni um bi ga kot takega zagotovo razglasil za nespametnega. Ali je to lahko slab znak pri preroku? Zagotovo ne! Ko piše ali narekuje svoje razglase, sporočila, razodetja, kakor koli jih že imenujem, ni nobenega vprašanja o knjigi ali ponovnem branju zadnjega napisanega ali narekovanega stavka, pa naj je prekinitve trajala pet minut ali pet tednov ali pa je prišlo do kakršne koli motnje. Tako je narekoval še eno delo z več sto listi najgloblje modrosti."

Jakob Lorber (1800-1864) je izviral iz Spodnje Štajerske in se je po končanem šolanju kot učitelj in vsestranski glasbenik naselil v deželni prestolnici Gradec, kjer je poučeval glasbo, občasno koncertiral in komponiral. Toplo prijateljstvo z družinama Anselma Hüttenbrennerja (direktorja glasbenega konservatorija v Gradcu) in njegovega brata Andreasa Hüttenbrennerja (dolgoletnega graškega župana) ga ni vedno obvarovalo pred hudimi materialnimi težavami, zlasti v njegovih poznejših letih. Kljub številnim sposobnostim Lorber ni mogel najti varne zaposlitve, dokler mu ni bilo s posredovanjem Anselma Hüttenbrennerja ponujeno mesto drugega dirigenta v

opernem gledališču v Trstu, ki ga je sprejel.

Toda med pripravami na potovanje mu je notranji glas, ki ga je zgodaj zjutraj 15. marca 1840 med jutranjo molitvijo jasno slišal v svojem srcu, rekel: "Vstani, vzemi pero in piši!" Lorber se je globoko pretresen usedel za mizo, položil papir in pero ter na enak način prejel začetek "Božjega gospodarstva": "Tako govori Gospod meni in v meni za vsakega človeka in to je resnično, zvesto in zanesljivo".

Jakob Lorber je preostanek svojega življenja žrtvoval v neomajni zvestobi temu poklicu kot "Božji služabnik", dokler ni 23. avgusta 1864 odšel domov.

Jakob Lorber je zapustil 25 obsežnih knjig, kar je bilo v čisto fizičnem smislu izjemen dosežek. Še bolj velika pa je vsebina tega najčudovitejšega mističnega dela, kar jih premoremo in, ki je nedvomno najbolj vzvišeno, najgloblje in najbolj duhovno delo v relevantni svetovni literaturi.

V tem smislu vsebina prvega glavnega verza, ki nam ga je posredoval Jakob Lorber, "Božje gospodarstvo", že daleč presega vse, kar nam je bilo doslej znano iz Svetega pisma ter mitoloških in znanstvenih besedil o tem velikem tematskem področju duhovnega stvarjenja, padca duhov, nastanka sveta in človeškega rodu, pa tudi o njegovi prazgodovini po potopu grehov.

V tem velikem delu doživljamo duhovni in materialni dogodek, ki se je razširil v nepredstavljive kozmične resničnosti bivanja in se vanj projiciral na večplasten in pogosto dramatično ganljiv način, tako v svoji prostorsko - časovni kot v svoji neskončno-večni razsežnosti. Veliko stvari iz Svetega pisma se nam razkrije, vpeljemo se v stvari, ki so bile prej skrivnostne; toda za njimi se vedno znova odpirajo nove skrivnosti, ki še niso dostopne naši domišljiji ...

Prikaz moralno - duhovnega razvoja Adamskega človeka nas od Adama in Eve naprej sooča z vsemi možnimi arhetipi "homo sapiensa" in njegovega vedenja ali slabega vedenja, v katerih se danes zlahka in pogosto globoko prepoznamo. In "konec časov" tistega časa se nam zdi enako aktualen kot potek neredko dramatičnih prazgodovinskih dogodkov, ki so postopoma pripeljali do velikih mest in visoko tehnoloških civilizacij z izjemno polarizacijo bogastva in revščine, ter do krvavih bojev za oblast in vojn. Vse to se je žal končalo z namernim samoiniciativnim katastrofalnim vesoljnim potopom, s hitrostjo, ki ni nič manj hitra od tiste, ki je značilna za našo sedanjo dobo.

Žal sodobne raziskave in znanost še niso upoštevale Lorberjevega dela, ki bi jim lahko dalo kakršnokoli hrano za razmišljanje, čeprav so že odkrile marsikaj od tega, o čemer se tu govori in o čemer se pogosto poglobljeno razpravlja, vendar si tega ne znajo pravilno razlagati in še vedno iščejo, v mnogih primerih pa niti ne sluti.

Založba Lorber